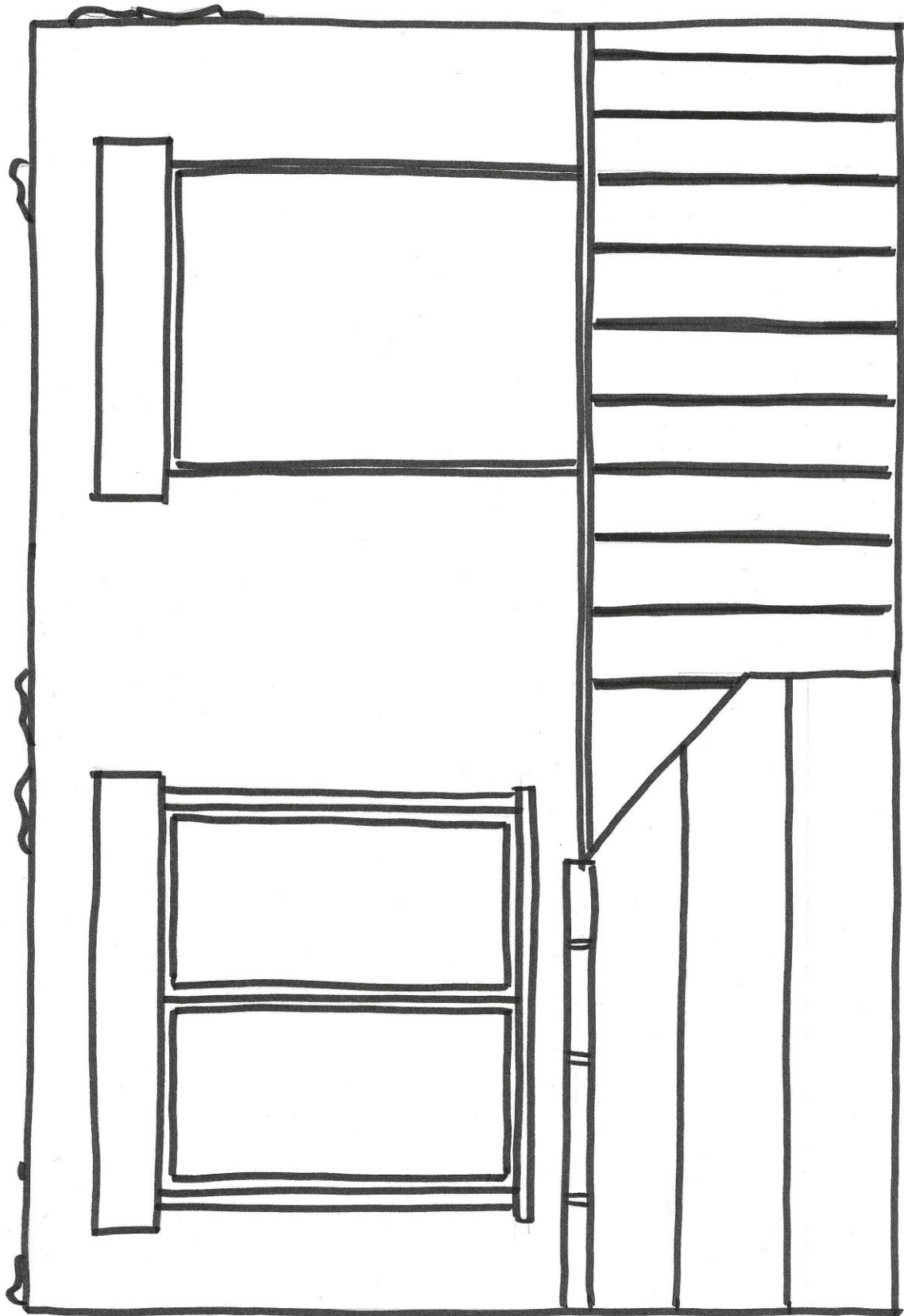

Bijlagen *Meisje in het Rood*: Bijlage 1

Sophia	Nana
de wolf	de Jager
moeder	zusje
‘roofdieren’	politie
houthakker	journalisten
het vertelomaatje	de kinderen

Bijlage 2

Bijlage 3

Draw close, children, and I will weave you a tale.

Toys can be fun. But a good story is magic. And there is no better time for one than when rain is tapping at your window.

(afbeeldingen: <http://www.thecreativecompany.us/creativeeditions/newtitles/the-girl-in-red-1105.html>)

Sophia lives with her mother and sister. Her grandmother lives on the other side of the forest. Nana is feeling poorly again. She could use company.

Sophia fills her pack with biscuits, honey, and oranges. She borrows her bonnet coat—the one Nana made for her. The forecast is for variable weather.

Sophia hears the echoes of her footsteps. She hears, too, her mother's words: Stay on the main trail all the way.

The walk is long, but Sophia is a good girl.

Bijlage 4

Versie Roodkapje Perrault (1683) (fragment):

Roodkapje hoorde de zware stem van de wolf; eerst werd zij bang, maar omdat zij dacht dat haar

grootmoeder verkouden was, antwoordde zij: "Ik ben het, uw kleindochtertje Roodkapje. Ik kom u een koek brengen en een potje boter, dat mijn moeder voor u heeft meegegeven." De wolf maakte zijn stem een beetje zachter en riep: "Trek maar aan het klosje, dan gaat de klink vanzelf omhoog." Roodkapje trok aan het klosje en de deur ging open. Toen de wolf haar zag binnenkomen verborg hij zich diep onder de dekens en zei: "Zet de koek en het potje boter maar op de broodplank en kom bij mij in bed liggen." Roodkapje kleedde zich uit en stapte in bed. Zij was heel verbaasd hoe haar grootmoeder er uit zag in haar nachtgewaad.

Zij zei tegen haar: "Grootmoeder, wat hebt u een grote armen!"

"Dat is om je beter te kunnen omhelzen, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote benen!"

"Dat is om harder te lopen, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote oren!"

"Dat is om beter te horen, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote ogen!"

"Dat is om je beter te kunnen zien, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote tanden!"

"Dat is om je op te eten!"

Met deze woorden wierp de wolf zich op Roodkapje en verslond haar.

Versie Grimm Roodkapje (1812) (fragment):

Roodkapje had ondertussen een heleboel bloemen geplukt en toen ze er geen één meer kon dragen, dacht ze weer aan grootmoeder en ging ze op weg naar haar toe. Ze was verbaasd dat de deur openstond en toen ze de kamer binnenkwam, vond ze het er zo vreemd dat ze dacht: "Wat vind ik het hier griezelig vandaag, terwijl ik hier anders zo graag ben." Ze riep: "Goedemorgen," maar er kwam geen antwoord. Toen liep ze naar het bed en schoof de gordijnen opzij. Daar lag grootmoeder met haar muts over haar gezicht en ze zag er erg vreemd uit.

"O grootmoeder, wat heb je grote oren!"

"Dat is om je beter te kunnen horen."

"Maar grootmoeder, wat heb je grote ogen!"

"Dat is om je beter te kunnen zien."

"Maar grootmoeder, wat heb je grote handen!"

"Dat is om je beter te kunnen pakken."

"Maar grootmoeder, wat heb je een verschrikkelijk grote bek!"

"Dat is om je beter op te kunnen vreten."

En nauwelijks had de wolf dat gezegd of hij sprong uit bed en verslond het arme Roodkapje in één hap. Toen de wolf zo zijn honger gestild had ging hij weer heerlijk in het bed liggen, sloep in en begon heel hard te snurken. Toen kwam net de jager voorbij en die dacht: "Wat snurkt dat

oude mens hard, ik zal eens kijken of haar wat mankeert.” Hij kwam in de kamer en toen hij voor het bed stond zag hij dat de wolf erin lag. “Vind ik je hier, ouwe boosdoener,” zei hij, “ik heb lang naar je gezocht.” Hij wilde net gaan schieten, maar toen hij zijn geweer richtte bedacht hij zich ineens dat de wolf de oude vrouw misschien had opgegeten en dat ze misschien nog te redden was. Hij schoot niet maar begon met een schaar de buik van de slapende wolf open te knippen. Na een paar knippen zag hij een rood kapje glimmen en na nog een paar knippen sprong het meisje eruit en riep: “O, wat ben ik bang geweest, wat was het donker in de buik van de wolf!” En toen kwam de oude grootmoeder ook nog levend tevoorschijn, al kon ze haast niet ademen. Roodkapje haalde snel een paar grote stenen die ze in de buik van de wolf stopten en toen hij wakker werd, wilde hij wegspringen, maar de stenen waren zo zwaar dat hij onmiddellijk viel en dood was. Nu waren ze alle drie blij. De jager stroopte de pels van de wolf af en trok daarmee naar huis, de grootmoeder at de koek en dronk van de wijn, die Roodkapje had meegebracht, en die maakte haar beter. Maar Roodkapje dacht: “Zolang ik leef, zal ik nooit meer alleen van het pad afgaan en het bos inlopen, wanneer mijn moeder dat verboden heeft.”